

דברי הכפר

עולם הפוך

- מה מותר האדם מן החמור?
 - ההומור!
 אבל
 מה חבל!
 אצלנו הפוך העולם!
 וכמו חמור העולה בסלם -
 האדם
 רציני
 ועצור,
 חיצוני
 בין המצוי
 והרצוי.
 ואלו החמור,
 בשיר מזמור
 פצח
 ובבקר חם נצח
 עמד
 וחמד
 לצון
 עם בני הבקר והצאן.
 איזה מין יצור -
 בקצור!

אביטל דפנא

מספר 820
 כ"ט בסיון תשמ"ג
 10.6.83
 כ פ ר ה נ ש י א

מזל טורק!

ימי הולדת

12.6. לוי גניסלב

מר אברי רזניק

עידו סלע

אור דוארי

14.6. מרים מעין

רחל פוקס

תמרה לוי

מורן עמית

16.6. לני יודאיקין

שאול ריפקינד

שרונה מרציאנו

תמר פוקס

18.6. גבי אורן

שוני ואלאך

ימי נישואין

12.6. טוטסי וג'קי עמר

שולי וטוני מוריס

13.6. יעל והנרי שפרונג

דוט ושמעון שיינגזיכט

15.6. אן והרי בילגורי

סוניה וגדעון לוי

דינה ובנסון הוניג

16.6. שאולה ודוד אלמן

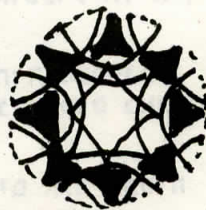
תמרה וצבי לוי

מזל טוב ורוב נחת

לניק רורי צירד

לאילדיך נאלך ולכל בני המשפחה

להולדת הבת - הנכדה יעה

סמך נשמע

*** בוגרי כיתת היובל מבליים השבוע במחנה עבודה בקיבוץ "גילגל".
אמנם חס שם, אבל לפי ההדים הבילוי הוא נעים.

*** לא יאומן כי יסופר! דליה ורוי בילו סוף-שבוע לגמרי לא צפוי
בבית-מלון בתל-אביב - פרס שזכתה בו דליה על פיתרון תשבץ של העיתון
"מוניטין".

*** מכין הסיפורים הרבים והחוויות ששמענו מפי משפחת גולן, ראוי לפרסם
שרות וג'ק ראו כמו עיניהם את תמונת הריקמה של גילה מדר - תלויה מעל
האח בסלון של משפחת מיטראף בארמון האליזה! כזכור, קיבלה אותה הגברת
הראשונה של צרפת כמתנה בעת ביקורה כאן.

*** הודעה מאוד קטנה על הלוח הצביעה בעצם על מאורע גדול עבור מיכאל
כהן - השמעת יצירתו מעל גלי האתר. ביום ה', ב"קול המוסיקה" בתוכנית
"אומנים באולפן", ניגנו שניים משיריו, ושמו הופיע בין מלחינים אחרים,
כמו היידן ומנדלסון! כל הכבוד על ההישג.

*** כיתת "שיבולת" נמצאת בטיול שנתי באיזור החוף.

*** איחולי הצלחה לששון, מרגלית, נתן, רותם ואמירה, שבשבוע הבא מת-
חילים את בחינות הבגרות ב"עמק החולה".

*** בצער רב נפרדו ילדי בית-הספר המקומי מן הביכרה (גמל ממין נקבה),
שהיתה אחת הדיירות הכי פופולריות במשק הילדים. מכרו אותה, כי התברר
שבלי בן-זוג היא סבלה מבדידות נוראית ונכנסה לדיכאון!

*** ס פ ו ר ט

* ניצחון בטניס. במסגרת של ליגה ג' גברה נבחרתנו על קצרין 6:0.
כן ירבו!

* אמיר גולן זכה במקום ה-3 באליפות המדינה לגילאים 17-18 והביא
הביתה 2 מדליות ארד: אחת למישחה 1500 מ', ועוד אחת ל-400 מ'. עקב
הצלחה זו אמיר יסע הקיץ לגרמניה, להשתתף בתחרות בין-לאומית לגילאים
הנ"ל. בהצלחה, אמיר!

*** ברוך הבא למיכאל ארנברג, שמבקר את המשפחה לזמן קצר.

*** דרך צליחה ובילוי נעים לבאים בתור לנסיעות לחו"ל - משפחת שרק וגם
משפחת אברמוב - כולם לארה"ב.

*** ברכת שלום ולהתראות לליאן, נכדתו של ג'ים, שחוזרת לאוסטרליה. איך
נסתדר בלעדיה בחדר-האוכל?

*** קרובי משפחה מן "התפוצות" מתחילים להתאסף לקראת איחוד משפחות
קולינס-פרימוסט ביום ג' הבא, בחתונת תמר ואורן. בית בלונד זקוק באופן
דחוף לתוספת!

*** זהירות - החלפת תפקידים בדרך! רות רחמני מקבלת בימים אלה הכשרה
אצל רותי עמית במחלקת החמרון במפעל, ויהודית ויטהם ואילנה מתחילות
להשתלט על המשרד הטכני. שיהיה בשעה טובה לכולן.

שבת שלום
אלזה

מועצת התק"ס בענייני חברה

המועצה, שנערכה בקבוצת כנרת לפני שבוע, היתה נסיון נועז להתמודד עם בעיות חברתיות שנוצרו או הצטברו עקב סחף רעיוני-חברתי, שמכרסם בכלל התנועה הקיבוצית. הנסיון, לפחות מבחינת הדיונים וההחלטות שהתקיימו בשלושת ימי המועצה, הצליח - ועתה יבוא שלב היישום בכל קיבוץ וקיבוץ.

בנושא אחד - רכוש פרטי וירושות למיניהם - החליטה המועצה לראות את דיוניה כ"קריאה ראשונה" וניסחה שורה של המלצות-החלטה שיובאו לקיבוצים לעיון, דיון והחלטה בטרם תתכנס מועצה שניה, שתפסוק סופית.

בשני נושאים - "החבר וקיבוצו" ו"הקיבוץ הלומד" קיבלה מליאת המועצה החלטות שהן תקפות ומחייבות. ביחס לסעיפים הכלולים בנושא "החבר וקיבוצו" אנסה לפרט באסיפה הקרובה.

החלטה ללכת לחיוב חצי יום-לימוד על חשבון העבודה, כדי שחברי קיבוץ יוכלו להתייחס בלי לחצי חברה ומשפחה לנושאים עקרוניים ועיוניים, היא צעד מהפכני שיש בו אפשרות להעמיק קשרים בין חברים, ולחדש את התודעה הרעיונית קיבוצית-ציונית-יהודית. הנושא הועבר לוועדות החברה וההשכלה של התק"ס לעיבוד מעשי.

כאמור, באסיפה הקרובה יינתן הסבר על הנושא "החבר וקיבוצו", שיש בו מיכלול של חובות וזכויות. מוטב לצרף כאן כמה דברים שנאמרו על-ידי אלכס ברזל (קב' כפר החורש), מיוזמי המועצה.

כאשר חברים שונים מבקשים לתרץ מדוע חל כרסום בדימויו ותפקודו של הקיבוץ, הם שולפים סיסמאות שונות.

- "איו תשובה אחת", כלומר יש גירסאות שונות של מהות הקיבוץ ומי קובע שהאורתודוקס, בגישתו לקיבוץ, צודק?

- "זו המציאות" - ויחד עם זה משיכת כתפיים, כסימן שיש להשלים...

- "ההשתנות המתמדת היא טובה", כאילו כל דבר חדש חייב להיות טוב וכל דבר ישן כבר אינו ראוי.

- "הקיבוץ הינו ניסוי פתוח", אפשר להכניס בו או להוציא ממנו כל הזמן - עד שרק השם קיבוץ נשאר.

- "לא העקרונות חשובים אלא המעשים" - ומתי נעשים בהתמדה מעשים טובים בלי עקרונות אנושיים?

- "האדם ניסח, האדם יוותר" - הרצון לשנות חוקים כשלא נוח לנו - הטענה של החברה המתירנית שאין בכוחה להיאבק.

- "כולם עושים כך, למה שנהיה שונים?" הגעגועים להידמות יותר ויותר ל-97%, המהווים את החברה ה"נורמלית האחרת, הלא-ייחודית.

בנוגע לאותם עקרונות מכוננים, קובע אלכס ברזל, שהם עקרונות שבלעדיהם האדם בקיבוץ לא יכול להתקיים: עקרונות שעושים את הקיבוץ לקיבוץ. התרגלנו לראות בחברה קיבוצית ספק צרכים ותו לא ולהסתפק

(מועצת התק"ם - המשך)

בסמלים שהתרוקנו מתוכנם. כמו שסידור-תפילה, כיפה ומזוזה הם רק סמלים חיצוניים, שאינם עושים את האדם היהודי למאמין ועובד-הבורא בצורה אמיתית, כן ייתכן איש קיבוץ חובש כובע "טמבל", צועד במיצעד האחד במאי ומצביע באסיפת הקיבוץ, שאין בינו לבין אמונה קיבוצית ולא כלום.

יש אפשרות לחוקק חוקי קיבוץ חדשים, אחרים, ואז נשאלת השאלה האם הקיבוץ עודנו קיבוץ? אפשר ואפשר להתפשר עם החוק, אבל - כך גורס אלכס ברזל ורבים אומרים אמן אחריו - אסור להפוך את הפשרה לחוק.

בינינו לבין עצמנו

לא תשים מכשול בפני עיוור

אני סבור שמערכת "כל סוטה" מפירה את אחד מחוקי היסוד של היהדות. אם מישהו כותב שהוא שונא את העם הזה ושונא את המדינה הזאת, הוא או מפגר בשכלו, או אימפולסיבי עד כדי אי-יכולת לשלוט בלשונו, או עוכר-ישראל. ביחס לשתי הקטיגוריות הראשונות אין מה לעשות אלא לשולחו לטיפול פסיכיאטרי, בתקווה שזה יעזור. אם בקטיגוריה האחרונה מדובר, אין מנוס אלא לומר לו - "סע מכאן", אלא אם כן ניתן לשכנעו שיש דברים שלא ייאמרו ולא ייכתבו, אפילו כשהנך עייף.

הנסיון למשוך בלשון, כדי למלא עמוד פה ושם וכדי להראות לעולם שצעירי כפר הנשיא הם אחרים, במיוחד כשהנושא נדוש ועצוב ואין בו סנסציות, אלא אם דוחפים מישהו לומר "אני שונא", הוא מעשה אווילי. מה שיותר בהתפרצות זעם בשיחה מילולית אינו מותר בכתב, כי הכתוב יישאר לעולם.

פרשנים שונים התייחסו לפסוק "לא תשים מכשול בפני עיוור" ופירשו, שהעיוור אינו רק מי שאינו רואה, אלא גם מי שלא תופש את משמעות דבר-ריו או מעשיו, מי שנשלח לעשות דבר שמטרתו אינה נהירה לו, וכדומה. מוטב לחדול מחיטוט בפצעים שטרם הגלידו ורצוי להפסיק לדחוף את העיי-פים אל סף התהום.

האבות האבודים

הרשימה של זכרים צעירים, שמודיעים בפרהסיא שאין בכוונתם להוליד בנים, ממשיכה לגדול ומוכיחה שאנחנו חיים בעולם של אבסורד. הרי היום האישה מחליטה מי יהיה אבי ילדיה ואם ייעשה המעשה בנישואים קדושים או במישגל מקרי מתחת לעץ רענן או על גיבעה חשופה. בדרך-כלל, לפחות בעולם החיות, הנקבה מחפשת בן-זוג ראוי, ולא להיפך. יש להניח, שתורגש הקלה אצל בנות המין היפה, שיש לפחות כמה גברים שלא צריך לראות בהם אבות או אפילו ספקי זרע. ובאשר לאבהות, הרשו לי לומר: מי שלא היה אב אינו יודע שמחה אמיתית ועצב אמיתי - ומה החיים

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

בלי אלה?

מי שלא חבק בזרועותיו תינוק קטן משלו, אינו יודע מהו יחס תלות-שמירה, שהוא ערך מחייב.
מי שלא שיחק עם נכדיו, שהם בני בניו ובנותיו, אינו יודע מהם חיי נצח אמיתיים.
ומי שלא ליטף ראש קטן, מונח על כרית בחדר-ילדים, אינו יודע מהו אושר ללא שיעור.

הודעות קטנות

= מי שהרגיש רעידת-אדמה מתבקש להודיע. אנא ציינו היכן זה התרחש:
בחדר שלך/שלה/אצל המתנדבת וכו'.
= בעניין מירון כפר הנשיא לפני שבועיים שכחנו להודיע, שבסיל, כלבם של רי וסטיב, ניצח בזמן שיא כלבי חדש. דיברנו עם בסיל אחרי המירון והוא אמר, עם הלשון בחוץ, "חשבתי שמחפשים עצמות".
= מי שיש לו אורחים של אורחים או מתנדבים או אורחים שהבן/הבת נפגש איתם בניפאל, מתבקש לארח אותם באילת-השחר (מהירים מוזלים לקיבוצניקים).

א ר י ק

נ ט ע מ ב ק ש ת ל ה ו ד י ע:

ק ב ל ת ש ב ת

ביום ו' 17/6 תהיה קבלת-שבת משותפת אחרונה - עד סוף חופש-קייץ.
האוכלוסיה תהיה גדולה מדי כדי לארגן ארוחה משותפת בנוחות לכולנו.
מיום 15/6 יהיה וילי נהג בריאות, במקום ג'רי שנוסע לחו"ל.

בג"ץ טוב או רע ליהודים

מדי שנה בשנה בתקופה זאת מתקיימים סמינרים באפעל, לבני קיבוצים אשר זה עתה סיימו את שירותם הצבאי.

*

הבנים שבים הביתה. כל אחד עם ציפיותיו ותוכניותיו. מקצתם רואים את הקיבוץ כתחנה אחרונה. אחרים ורבים - כתחנת מעבר. שנת החופש הפכה למוסד שיש לקיימו. הקיבוץ הוא צורך מישני. צריך לצאת, לראות את העולם - זהו צו השעה! בלבול ואי-ודאות לגבי העתיד אנפפים את הבנים. אני אומר דברים אלה מתוך נסיוני האישי: מסלול של התלבטות ותסכול. לי לא היה עם מי לשתף רגשות אלו. לצערי במשק לא קיימת כמעט המודעות ל"גיל מעבר" זה.

הבן חוזר מהצבא הביתה לאחר שנים רבות של נאחזק מהמתרחש במשק. המסלול שאנו מתווים לבנים כולל לעיתים גם את שנת השירות, ונוסיף על זה את שירות החובה בצבא - יוצא שהבן/בת כמעט ארבע שנים מחוץ לבית. ילד מתבגר הלך לצבא בגיל שמונה-עשרה, וחזר לקיבוץ בגיל עשרים-ושתיים. איך חוזרים אחרי תהליך כזה למסלול קיבוצי אפור? איך מתחילים להתמודד עם הדברים הקטנים, אחרי שבצבא אחדים פיקדו על עשרות חיילים, או אחרים ששירתו ביחידות-עילית וביצעו משימות עוצרות נשימה? איך מתמודדים עם חברי המשק, שגדר הקיבוץ תחום שיפוטם, וכאן הם המובילים והפוסקים האחרונים? איך אתה חוזר לבית הזה שלהם/שלך ומשתלב בו מחדש. חוזר להיות "שייך".

*

על כל הדברים האלה מנסים לענות לבנים בסמינר בוגרי הצבא באפעל (בג"ץ).

מכאן בוודאי ישתמע, שהנה הקוסמים של התנועה יבואו ויתנו תשובות לכל הדברים המפורטים.

ישבו קבוצת צעירים בוגרי צבא קצת יותר מבוגרים, קצת יותר מנוסים, וניסו לחשוב איך מתחברים לחבר'ה האלו. כיצד אפשר בשבוע ימים בלבד להחדיר דברים ותוכן למיגוון רחב מאוד של צעירים, שונים בדיעותיהם ובתחומי התעניינותם. כן, יש בעיה רצינית מאוד בתכנון סמינר כזה. בכל אופן, איך עושים ומצליחים?

השיטה התגבשה לאחר כשלונות רבים. הזמן עשה את שלו. למדנו לדעת: תן לאנשים לדבר. תן להם לנתב את הסמינר לאן שירצו. אל תדחוף. תן להם להשמיע. אחד הדברים המדהימים - החבר'ה "מתים" לדבר. רוצים לשתף אחרים בחוויותיהם. בצבא בלמו אותם. בפעם הראשונה מקשיבים להם. לראשונה הם מתמודדים עם בעיותיהם. כאשר החבר'ה הבינו את העיקרון, העסק התחיל לרוץ. אנו המנחים היינו צריכים רק להתערב מדי פעם, כדי שהעסק לא יעבור לפסים של אלימות. כמו-כן להביא חומר נוסף ותכנים שקבענו מראש.

הם דיברו על נושאים כמו: אנו והמדינה. ירידה מהארץ. מעורבות פוליטית. אבל בעיקר על הקיבוץ: אני והקיבוץ, אחריות, מעורבות וכו'. ויכו-חיים סוערים לתוך הלילה ופעמים עד דמעות. כן, בני המשקים גם בוכים,

(בג"ץ זה טוב... - המשך)

גם מרגישים. מכתבי התודה המרגשים בסופו של דבר דיברו בעד עצמם. היו כאלה שהגזימו באומנם שתפיסת חייהם השתנתה, שהם רואים כיום את הקיבוץ והמדינה באור אחר לגמרי. אני מטבעי מאוד זהיר בהצהרות כאלו. אבל משהו כן קרה: החבר'ה למדו לדעת שלא צריך מרצים או חכמים אחרים שיספרו להם על המדינה או על המלחמה, את זה יש להם בעיתונים מדי יום ביומו או בימי שישי, בהרצאה הקיבוצית.

הם צריכים לשמוע את עצמם, והרבה!

*

ומכאן אני מגיע לעצם העניין לפני שיחשיך - איך עושים שגם צעירי כפר הנשיא ישתלבו בתוך מפעל כזה? לצערי כמעט לא קיימת מודעות במשק לחשיבות הנושא. מלבד אותם אלו שבמילא הולכים תמיד לכל הסמינרים והפעילויות התנועתיות, רבים אחרים לא מייחסים חשיבות מרובה לנושא. בנו האשמה! הקיבוץ צריך לדחוף את הצעירים, כמובן, לא לחייב, אבל להגביר את המודעות. לפחות במקרה אחד של "סרבן סמינר" היתה ידו של מרכז הענף בדבר. מרכז הענף החליט, שסמינר כזה לא מספיק חשוב לעומת העונה הבוערת בפתח.

לאותו מרכז ענף אני יכול להגיד:

יכול להיות שהרווחת "פועל" לעונה הבוערת. אבל שנת החופש קרבה ובאה. חוץ-לארץ בשער. אחר-כך - אלוהים גדול. אלדד, מה אתה אומר?

ר ו נ ן

ה ע ר ב, ל י ל ש ב ת
=*=*=*=*=*=*=*=*=*=

- י ש מ ש ה ו ?

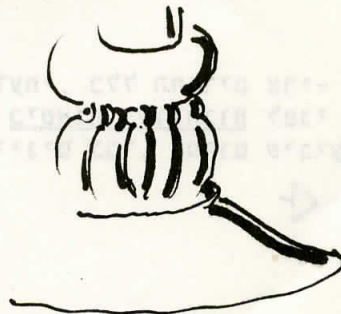
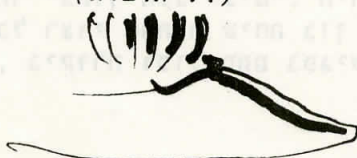
- ב ו ר ד א י ! א ל א מ ה ?

במועדון, בשעה 21.30 - "י ש ע נ כ י ר ן" !

יש עניין לשוחח, להקשיב, לפגוש. ודי לחכימא.

(מנחה - גדי עמית)

שבת שלום ולהתראות!
(ו. תרבות)

מה חושבים חבריך?

לא תמיד קל להתבטא בשיחות חברים אצלנו, לכן חשבתי להעלות נושאים לשיחה ב"דברי הכפר" (הפעם לא "ישוניון" אלא "הקיבוץ שלנו" - משק וחברה). כך אפשר לקרוא את הכתוב בשקט ולדבר אחר-כך חופשי עם מי שאתה נפגש; לא קובעים מקום, שעה ומי יבוא. ואפשר לדבר בגלוי, בתקווה שכולנו נקבל את הדברים ברוח טובה ובלי להיפגע.

נושא ראשון: ח ת ו נ ה

עם כל השמחה שיש בהכנות לחתונה במשפחה, השנה היה גם כל-כך הרבה כאב-לב, שלדעתי הגיע הזמן לחשוב על זה. אני מציעה שכל החברה תשתתף בארוחה (בין-כה הוחלט באסיפה שכולנו נקבל אותו האוכל, לכן זאת לא תוספת הוצאות).

להגביל את מספר המשתתפים מעורר בעיה אצל החברים, הורי הזוג. כולנו חיים ביחד והכול עושים יחד - ופה, בחגיגה, אין לפעמים אפשרות להזמין אפילו את המארגן או את האקונום שהם במיוחד תורמים להצלחת השמחה, או חברים מאוד קרובים.

למה לקלקל את השמחה? הכול צריך להיות טוב ונעים, מהתחלת ההכנות עד אחרי החתונה.

אני מציעה שנסדר תחנות-מזנונים בארוחה. בקיץ זאת לא בעיה, זה תמיד מוצלח בחגיגות בר-מצווה או ביום העצמאות (ללא גשם), למה לא יצליח בחתונות? אני רואה לפני מספר תחנות כאלה ותחנה אחת למשפחה ולאורחים, בה הם יכולים לשבת וכל מי שרוצה לגשת אליהם, יכול לעשות זאת, כי כולנו שם. בחורף, לדעתי, יש מספיק מקום לתחנות-מזנונים בחדר-האוכל ובדלפק (לפי הסדר החדש), ואם יש צורך - גם במועדון. תחנת המזנונים המרכזית נסדר בחלק הקטן של חדר-האוכל, ושוב, כל מי שירצה לגשת לבעלי השמחה יכול לעשות זאת. אני יודעת - זה הרבה עבודה, אבל זה לא מוגזם בשביל משפחה גדולה כמו קיבוץ.

בקיץ המסיבה יכולה להתחיל ישר אחרי הארוחה בחוץ, כמו בבר-מצווה. בחורף אוכלים מוקדם, מייד אחרי החופה, ואז אפשר לסדר את חדר-האוכל מספיק מוקדם בשביל המסיבה. תכנית המסיבה צריכה להיות קצרה (כמובן, לא כל המסיבות יכולות להיות דומות, תלוי בקשר הבן-החתן עם החברה, וההורים - עם החברים), אבל תמיד מכינים תכנית. אם התכנית קצרה, נוכל לארגן מוסיקה לריקודים - בכוחות עצמנו או ע"י משפחת בן/בת-הזוג מבחוץ, לפי רצון המשפחה.

*

נושא שני: ח ד ר - ה א ו כ ל ש ל נ ו

אנחנו מתגאים בשיפורים שרואים פה ושם, אבל, לדעתי, כלל החברים צריכים להיות יותר "בתוך העניינים". היה טוב שהדגימו כיסאות ושולחנות לפני שקנו אותם, אבל רצוי שתהיה שיחה בין החברים המעוניינים בכך, במקום שביעו דיעות, הצעות, ביקורת וכו' שתם בפגישה מקרית.

(מה חושבים חברינו? - המשך)

עכשיו קנינו שולחנות וכלסאות ויש הרבה דיעות שונות, אחרי השימוש בהם. שמעתי (ולא ביררתי אם זה נכון) שהזמינו עוד. אם כן, אני רוצה להציע להקפיא את ההזמנה ולקיים שיחת חברים לקראת המשך הקנייה.

שמעתי שחברים אמרו: "לא נוח לשבת כך לאכול"; "נוח לשבת במועדון, על כוס קפה"; "זה לא בשביל הגב שלי"; הרגליים דקות מדי ויקרה מה שקרה בעבר, כשנשבר כיסא בזמן שמישהו ישב עליו..."; "פאול יקצר את הרגליים, כדי לסדר אותם יותר נוח". (לא ביררתי את הדבר, אבל אם זה נכון - למה לקנות עוד?) "מישהו צריך להרים את כל הכיסאות, כי העגלה להעברת השולחנות לא תופסת את הכיסאות האלה".

אהילים - בקשר ל-3 האהילים שהציגו לדוגמא - מהן התגובות?
בואו, נתאסף ונשמע דיעות ורעיונות. אם כבר קונים, כדאי לקחת קצת יותר זמן ולהתחשב עד כמה שאפשר ברצון כלל החברים.

*

ובסוף: אני בכוונה לא פניתי למישהו באופן אישי, לא להלן, לא למיכאל דוארי ולא למישהו שקשור עם הבניין. אני מקווה שהצעותי יתקבלו ברוח טובה, כי אני רוצה לעורר פה שיחה. אז בואו, נתארגן קצת. נשב בבית לכתוב על דיעותינו ל"דברי הכפר", נשוחח עם חברים אחרי שיקראו בעלון, ואז - אם יש דרישה לשיחה משותפת, גם זה ניתן אולי לעשות. לפחות נדע כולנו, מה חושבים חברים על הדברים שמתפתחים ומשתנים בקיבוצנו.

נ ט ע

בקשה די דחופה
למי שברשותו תנור-אפייה אשר אינו
בשימוש - אנו, כיתת סיני, מאוד
נשמח לקבלו.
בדבר פרטים, תנאים וכו' - נא להת-
קשר עם אבלין, טוטסי או נורית.

תודה מראש

איך מרגיש ילד נכה לע..

"איך מרגיש ילד נכה, כשהוא רואה ילדים אחרים שוחים - והוא לא יכול?" - שאלה זאת הפנתה אלי נערה, אחרי שצפתה בסרטון שהקרנו לפני שבוע, בו מראים בין היתר איך ילדי אלי"ן מבליים בבריכה של נאות מרדכי. למען האמת, לא היתה לי תשובה מוכנה בשבילה, ורק מעטים מבינינו יהיו מוכנים לענות. אומר מריו, האחראי על פעולות החינוך בבי"ח אלי"ן, שביקר פה: "הקושי הוא לקבל את העובדה, שמתחת לגוף המעוות והחלש נמצא ילד כמו כל הילדים, ולהתנהג בהתאם. על קושי זה מתגברים לרוב אחרי היום הראשון." בסרטון ראינו איך: "אח מאמץ" מושיב ילד על אופניים ומסיע אותו. בבריכה המטפלות עוזרות לילדה לצוף על-פני המים; ילד משחק עם כלב ועוד.

בשביל ילדים כאלה, שאין להם משפחה תומכת, כל פינוק קטן יהיה חוויה. מריו מספר: "במוסד הם לא יכולים להזמין ביצה לפי רצונם לארוחת-בוקר. יהיה להם כייף לבחור בין חביתה לביציה." עד כדי כך? - עד כדי כך! המוסד הוא מפואר - הרבה שיש, גם הרבה ציוד, אבל הוא מוסד. יש צוות מסור, אבל הוא עסוק. כאן ילדים אלה יוכלו, אולי בפעם הראשונה בחיים, להחזיק ארנבון קטן ביד, ולשכב על דשא בצל עץ ענף. השתנו כמה פרטים לגבי סוג הילדים שיבואו: הם כולם בעגלות-נכים.

גילם מ-7 עד 10. התאריך המוצע לקייטנה הוא 12-19 ביולי. בעקבות המאמר לפני שבועיים פנו אלי מספר לא קטן של חברים בהצעות לעזרה, אימוץ וכו'. אני מתגאה בחברה שלנו, המוכנה לאתגרים כאלה. בשעת כתיבת שורות אלה לא קיבלתי עדיין את האישור הסופי של המזכירות. אבל אני סמוכה ובטוחה, שאחרי שיתברר להם שהדבר ניתן, האישור יינתן.

א נ ג ה

בסוף צריך לאוֹזִים...

3.6.83

מכיוון שאנו עומדים בסוף דרכנו הלימודית... החלטתי להעביר מקצת מהחוויות, רשמים והתלבטויות שעברו עלי ב-4 השנים האחרונות. האמנם יתכן? כן, כבר חלפו עברו להן 4 שנים מאז יצאתי ללמוד סיעוד בירושלים.

מה זה סיעוד? פשוט מאוד ובקיצור, זה קורס אוניברסיטאי לאחיות מוסמכות כאשר בסופו של דבר יוצאים עם 2 תעודות ביד, במקום אחת, והן: תעודת הסמכה B.N. + תעודת BACHELOR of Nursing Science בשביל מה זה טוב או למה בכלל צריך את זה? מכיוון שבכל העולם המקצוע הנ"ל נחשב למקצוע עצמאי ופרופסיונלי ועל-כן צריך השכלה מתאימה. לידעתכם, בארה"ב ניתן כיום לעשות תואר מאסטר ודוקטורט במקצוע הקטן הנ"ל שקשור בטיפול בחולה בעת מחלתו (ולא בתחום הרפואי).

בשנה הראשונה - למדתי אך ורק לימודים תיאורטיים, וכמובן שאלכס היה כאן. אין צורך למנות את הקשיים של סוג כזה של חיים, בפרט בשנה הראשונה של חיי נישואין, והיום אם היו שואלים אותי הייתי אומרת... לא לעשות זאת בשנה הראשונה, כי זה פשוט לא בריא ולא טוב לחיי המשפחה הטריים. בשנה השנייה אלכס הצטרף אלי, ובזכותו קיבלנו דירה במעונות לזוגות נשואים, שם אנו גרים עד היום. מכיוון שאלכס איננו חבר, כי לא רצה ללמוד על חשבון הקיבוץ, היינו צריכים לממן את כל לימודינו לבד, ומכאן ואילך התחיל המירוץ המטורף של חיי העיר. שנינו התחלנו לעבוד במישרה חלקית בנוסף לתוכנית לימודים מלאה (עד 45 שעות שבועיות אצל), כאשר אלכס עובד ב-Sheraton Room Services, ואילן אני עובדת ביחידה לטיפול נמרץ נשימתי בהדסה, עין-כרם. תאמינו לי שזו קריעת תחת - לקום ב-6.00, להיות במסגרת לימודים עד 4.00 ואח"כ לעבוד עד חצות, להגיע לישון ב-1.30 ולקום שוב ב-6.00. זה לא קל!! אבל זו הרגשה נהדרת לדעת, שמתוך 4 שנות הלימוד שלי המשק מימן לי רק שנה אחת מלאה + 3 שנות שכר לימוד. עבור כל היתר עמלתי ואף נהניתי וצברתי נסיון רב מעבודתי... אז תשאלו למה? כי גדלתי בקיבוץ ומכיוון שבשנה שניה עשינו חישוב כספי שכל שנת לימודים עולה למשק מליוני לירות (אז עדיין היתה הלירה), החלטתי שאם ניתן לעזור במימון עד רבע, כאשר חלק מהכסף הלך גם למימון הלימודים של אלכס, ועשינו זאת למרות הקשיים, ולמרות התשלומים האסטרונומיים שהיינו חייבים לשלם לאוניברסיטה, ולא היה לנו מושג מהיכן נגרו את הכסף... אז עובדים עוד קצת, מתראים קצת פחות (לפעמים היינו מתראים פעמיים בשבוע בלבד עקב לוח הזמנים המטורף) והצלחנו לגרו את אלפי השקלים, למרות החששות והפחדים, ולפעמים כמעט היסטריה מצידי עד שכבר היינו מוכנים לבוא ולבקש הלוואות... ולבסוף לא הצטרכנו.

ותאמינו לי שזו הרגשה נהדרת, שאתה יודע שעשית זאת בכוחות עצמך (כמעט) ושאתה מסוגל לכך, למרות כל המירוץ המטורף והעייפות הכרונית, ההרגשה שהצלחת לשמור עד כמה שניתן על הקשר עם הבית ועם האנשים היקרים הסובבים אותך. וכמובן עכשיו, חודש לפני הסיום הרשמי כאשר הסוף הלא-רשמי הוא רק באוקטובר, כאשר כולם שואלים מה הלאה.... את התשובה תקבלו בקרוב בעל-פה או מעל דפי העלון.

(בסוף דרך לימודית - המשך)

ובכל זאת הייתי רוצה לאמור כמה מילות תודה לכל האנשים שדאגו נשאהבו, ושלא נתנו לנו לשכוח שיש לנו כאן בית נפלא, עם חיים נהדרים, נאם אתם לא מאמינים לי - תקחו שנתיים חופש או שלוש - נתנסו את חיי העיר. רק אז לומדים להעריך את הירוק, והשקט, והכביסה, והאכל נאל תחשבו שבצד השני של הגדר תמיד ירוק יותר. מבחינתי, אני מבטיחה לכם שהצד הפנימי של גדר המערכת של כפר הנשיא - ירוק יותר ברחבה מעיר הבירה ירושלים. לא שהיא אינה מקסימה, כי אכן היא כזאת, אך זמן לנצל אותה וללמוד להכירה וליהנות ממנה כמעט ולא היה. אולי פעם, כשנצא לחופש?

שלכם באהבה

יעל ואלכס

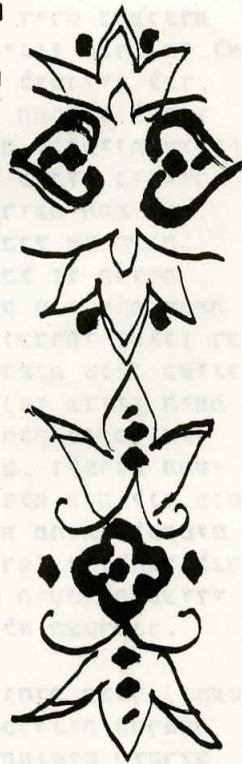
תודה ושלום לכם

הרבה תודות לכל החברים ולוועדת ההורים על חביבותם ועל המתנות הרבות, המון פרחים, שקיבלתי במשך מחלתי האחרונה ושהותי בבית- החולים צפת, ובמיוחד לבני משפחתי, שלמרות חובות העבודה שלהם מעולם לא החמיצו לבקר בבית- החולים.

תודה מיוחדת לד"ר דריו, שמעולם לא הירפה מחקירתו- תיו היומיומיות; ול"גפילטע פיש" של סיליה; וכמובן ל"יויטה שלנו".

מאת ליילי רזניק

סוף סוף בבית בכפר הנשיא הזקן והטוב

פרוייקט דות נאי

מה זה?

חברי ועדת הישוב, לפחות, כבר יודעים, כי לפני שנה הבאתי בפני הוועדה תכנית, שעיקרה שימוש שוטף ומוגבר במבנה, שמוכר אצלנו בתור "פבליון".

כעת השימוש בו מוגבל מאוד, מתוך סיבות טובות:

(א) "החדר הכחול" קר ודולף בחורף וחם ומחניק בקיץ.

(ב) החלק הפתוח משמש כ'דיסקוטק' אולי עשר פעמים בשנה, אבל

מוסיקת הדיסקו, הנשמעת משם בעוצמה רבה עד השעות הקטנות של הלילה, לא מתאימה לאזור המגורים.

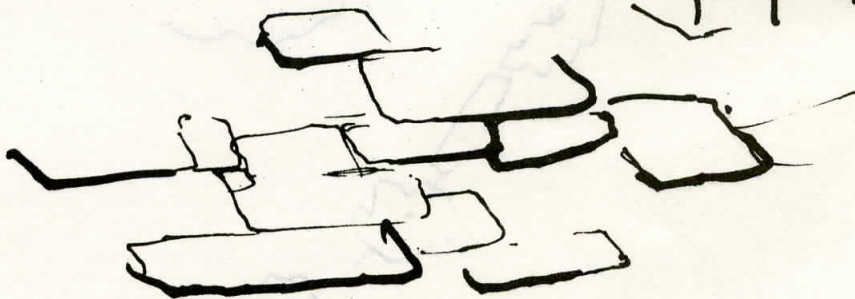
פעם חדר האוכל הישן היה בשימוש כדיסקוטק, אבל בשנים האחרונות הצעירים הפסיקו להשתמש בו. למעשה זה המקום היחידי שמתאים לפעילות תרבותית-גופנית, לבית-הספר או לחברה באופן כללי.

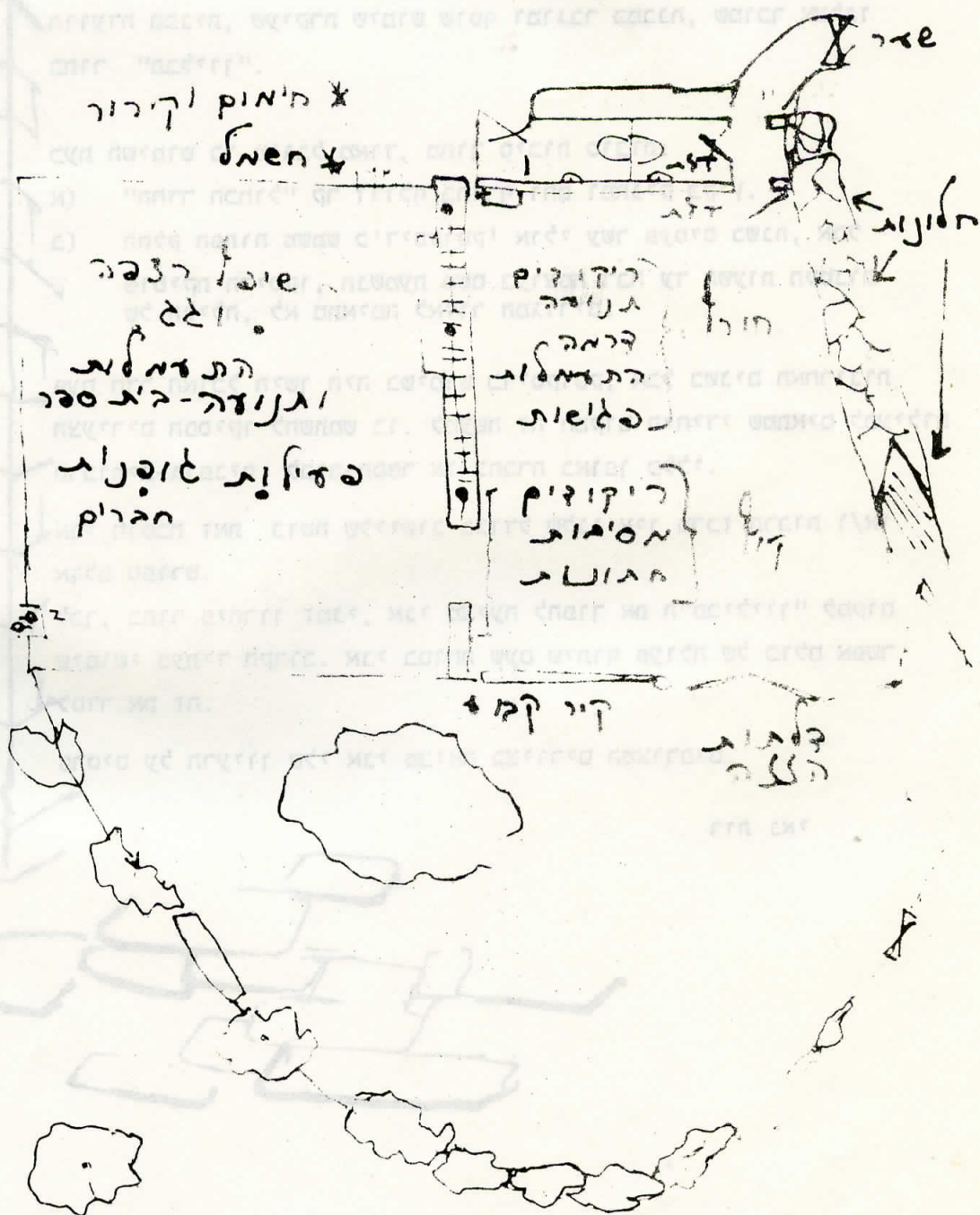
אני חושבת זאת בושה שלישוב בגודל שלנו אין מרכז תרבות ו/או אולם ספורט.

לכן, בתור פיתרון זמני, אני מציעה להפוך את ה"פבליון" למקום שימושי בעתיד הקרוב. אני בטוחה שעם שיתוף פעולה של כולם אפשר לסדר את זה.

פרטים על הרעיון שלי אני מביאה בציורים המצורפים.

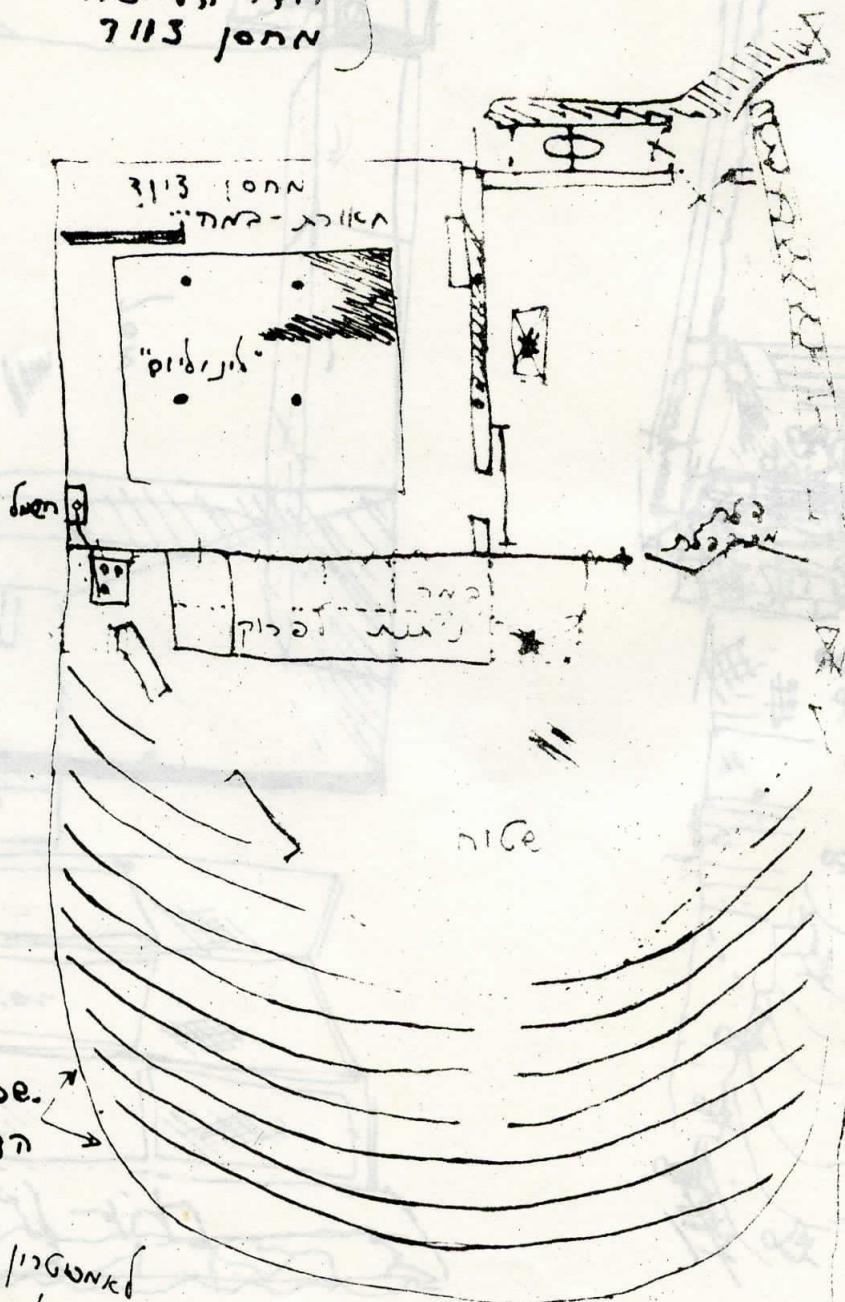
רות נאי

ון צה"ל
 חצות
 רוקדים
 קולנוע
 חצי הלילה
 מחסן 7113

דל

נוכחו: מיכאל ד, אירית, שוש ס, הרי ל, ג'ור, אורי ש.
נעדרו: אמנון ה, עפרה, מופתי, ..

1. אימוץ ג'נין (בהשתתפות אביבה)
סוכם ע"פ המלצת ו. בנים ומורות האולפן לאמץ את ג'נין לתקופת לימודיה.
2. בקשת יונתן ל ומאיר ר לבסיעה ליוון במסגרת הגרעין שלהם. (בהשתתפות אביבה)
אחרי דיון, לא הרגישה המזכירות שהיא יכולה להחליט במקרה הנדון בגלל דיעות שונות ביחס לנושא וסוכם להעלות את הבקשה להחלטה באסיפה.
3. מועמדות של משה פולישוק (בהשתתפות רותי ע)
סוכם לבקש אישור האסיפה לקבלת המשפחה. המזכירה תטפל יחד עם ו. קליטה וו. שיכון בענין דירה מתאימה.
תובא לאסיפה גם בקשת מירנדה למועמדות בהמלצת ו. קליטה.
4. הצעת ו. השתלמות לחייב חברים במימון קורסים שהם לא מסיימים. (בהשתתפות ג'ויס)
המזכירות קיבלה הצעת ו. השתלמויות לחייב חבר אשר ללא סיבה סבירה מפסיק לימודיו (בקורס קצר). החיוב יהיה מחצית שארית שכר הלימוד ולא יעלה על 3,000 ש" וזה בהתחשב בכך כי שכר הלימוד המינימלי לקורס קצר הוא כ-14,000 ש". ההצעה תובא לאישור האספה.
5. עירעור משה ב-ח על החלטת האסיפה בענין הצעה של מיכאל כהן
(בהשתתפות משה ב-ח, מיכאל כהן)
המזכירות לא קיבלה את העירעור של משה אבל הטילה על ו. חברה לקיים דיון פתוח על צרכי מימוש החלטת האסיפה. סיכומי הדיון יובאו לאישור האסיפה.

SO WHAT'S NEW ??

Would you believe it? Dalia and Roy Boskila spent a week-end in a hotel in Tel Aviv, all expenses paid - a prize, which Dalia won by filling out a cross-word puzzle correctly for the newspaper "Monitin"!

Amongst the many stories, which Jaques & Ruth have to tell of their trip - one of the nicest is that they visited Madame Mitterand (France's First Lady) in the Elysee Palace and saw a picture - one of Gila Mader's art works - hanging over the fire-place! This was given to Mrs. M' during her visit here some time ago.

Even though the notice on the board was very small - the occasion was a big one for Michael Cohen. His composition was played on the "Voice of Music" programme on Thursday afternoon on radio, tog ether with works of Haydn and Mendelson. One can say, that Michael was in "Good Company"!

"Shibolet" are on a school outing in the region of the sea-shore from Haifa to Tel-Aviv. Should be back this evening.

Best of luck to Sasson, Margalit, Natan, Rotem and Amira for their end-of-school exams (the BAGRUT) which start next week.

The class called "Hayovel" are on a working camp on Kibutz Gilgal in the Jordan Valley - up at dawn, so they tell me.

Regretfully, the children of the local school had to part with the camel, which graced the childrens' farm for some time. The camel was sold, as it was too lonely without a mate - and who wants to see a sad camel?

Sport: Our team won 6:0 over Katzrin at TENNIS.

Amir Golan came home with two Bronze Medals from a competition for 17-18 year olds (1500 and 400 meters !) and has won himself a place on the team going to Germany this summer for International Championships. Mazal Tov!

Welcome home to Michael Erenberg, here for a short visit.

A good trip to the next in line for going abroad - Families Abramov, Sherak and Efrayim Ma'ayan - all to America. Have a good time!

Good-bye and come again to Lianne - Jim's Granddaughter, who is going back to Australia to start her studies for nursing. What will they do without her in the Dining Room?

Relatives from far and wide are beginning to gather for the wedding of Tamar and Oran next week. It calls for an addition to Beth Blond - No Room At The Inn!

A change of jobs Ruth Drahman is leaving to go to work in the Technical office. Good luck to all of them.

k
ng

Even though the notice on the "Voice of Music" programme for Michael Cohen. His composition was played on the "Voice of Music" programme on Thursday afternoon on radio, together with works of Haydn and Mendelssohn. One can say, that Michael was in "Good Company"!

"Shiboleth" are on a school outing in the region of the sea-shore from Haifa to Tel-Aviv. Should be back this evening.

Best of luck to Sasson, Margalit, Natan, Rotem and Amira for their end-of-school exams (the BAGRUT) which start next week.

The class called "Hayovel" are on a working camp on Kibutz Gilgal in the Jordan Valley - up at dawn, so they tell me.

Regretfully, the children of the local school had to part with the camel, which graced the childrens' farm for some time. The camel was sold, as it was too lonely without a mate - and who wants to see a sad camel?

Sport: Our team won 6:0 over Katzrin at TENNIS.

Amir Golan came home with two Bronze Medals from a competition for 17-18 year olds (1500 and 400 meters !) and has won himself a place on the team going to Germany this summer for International Championships. Mazal Tov!

Welcome home to Michael Erenberg, here for a short visit.

A good trip to the next in line for going abroad - Families Abramov, Sherak and Ephrayim Ma'ayan - all to America. Have a good time!

Good-bye and come again to Lianne - Jim's Granddaughter, who is going back to Australia to start her studies for nursing. What will they do without her in the Dining Room?

Relatives from far and wide are beginning to gather for the wedding of Tamar and Oran next week. It calls for an addition to Beth Blond - No Room At The Inn!

A change of jobs. Ruth Rachmani is being trained to take over Ruth Amit's work in the Aluminium Section of the Mifal - and Jehudit Whitham and Ilana are starting to work in the technical office. Good Luck to all of them.

TO-NIGHT: A living Newspaper - with interviews including Dario, the Doctor, Dudu and Tamar.

Shabat Shalom

Ilse

NOTICE BOARD: There will be a permanent place for our Notice Board in the immediate future. This will be next to the entrance to the library (where the telephone used to be - and the notice board for the volunteers is at the moment). The language will, of course, be English.

* * * * *

T O D A A N D S H A L O M

Many thanks to all the chaverim and Parents' Committee for their kindness numerous gifts and masses of flowers, which I received during my recent ill "sojourn" in Safed Hospital. And especially to my family, in spite of their busy commitments, they never failed to visit the hospital.

A special thank-you to Dr. Dario, who never wavered in his daily enquiry Celia's Gefilte Fish, and of course "Our Vita".

From Lily Resnick - "Home-at-last" to dear old K.H.

MAZAL TOV!

- Birthdays: 12.6. - Levi Geneslaw
- Mr. Aubry Resnick
- Edo Sela
- Or Doari
- 14.6 - Miriam Maayan
- Rachel Fuchs
- Tamara Levy
- Moran Amit
- 16.6 - Lenny Yudaikin
- Shaul Rifkind
- Sharona Marciano
- Tamar Rifkind (Fuchs)
- 18.6 - Gaby Oren
- Shoni Wallach

Wedding Anniversaries:

- 12.6 - Tootsi & Jacky Amar
- Shuli & Tony Morris
- 13.6 - Yael & Henry Sprung
- Dot & Simon Sheingesicht
- 15.6 - Ann & Harry Bilgory
- Sonia & Gideon Levy
- Dinah & Benson Honig
- 16.6 - Shaula & David Ellman
- Tamara & Zvi Levy